

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 509/2024
08.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца „ВОМА УО“ ДОО Прогорелица, Конарево, чији је пуномоћник Аврам Антонијевић, адвокат у ..., против туженог „INTER WOOD PLUS“ ДОО Јагодина, чији је пуномоћник Никола Поповић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 2.792.757,94 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3915/23 од 31.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3915/23 од 31.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3915/23 од 31.01.2024. године.

Образложење

Пресудом због изостанка Привредног суда у Крагујевцу П 33/23 од 23.05.2023. године, у ставу I изреке дозвољено је преиначење тужбе, у ставу II обавезан је тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 2.780.536,01 динар са каматом по стопи Закона о висини затезне камате према појединачно опредељеним износима од датума доспећа па до исплате, у ставу III одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у којем је тражио да му тужени на име главног дуга исплати износ од 12.221,89 динара са каматом почев од 25.04.2022. године до исплате и у ставу IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 195.556,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3915/23 од 31.01.2024. године, одбијене су жалба тужиоца и туженог као неосноване и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је обавезан тужени да тужиоцу исплати новчани износ од 2.780.536,01 динар са затезном каматом. Према оцени другостепеног суда, у конкретном случају били су испуњени услови за доношење пресуде због изостанка из члана 351. Закона о парничном поступку, будући да је тужени био уредно позван на рочиште за главну расправу на које није приступио, а основаност тужбеног захтев произлази из чињеничних навода у тужби које нису у супротности са доказима које је тужилац поднео, због чега су нижестепени судови усвојили тужбени захтев за исплату износа од 2.780.536,01 динар са затезном каматом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 6 Закона о парничном поступку, из ког разлога се посебна ревизија не може изјавити. У ревизији се не указује која то правна питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса треба размотрити, нити се указује на различиту судску праксу.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 17.01.2023. године, а тужба је преиначена дана 11.04.2023. године. Вредност предмета спора износи 2.792.757,94 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић